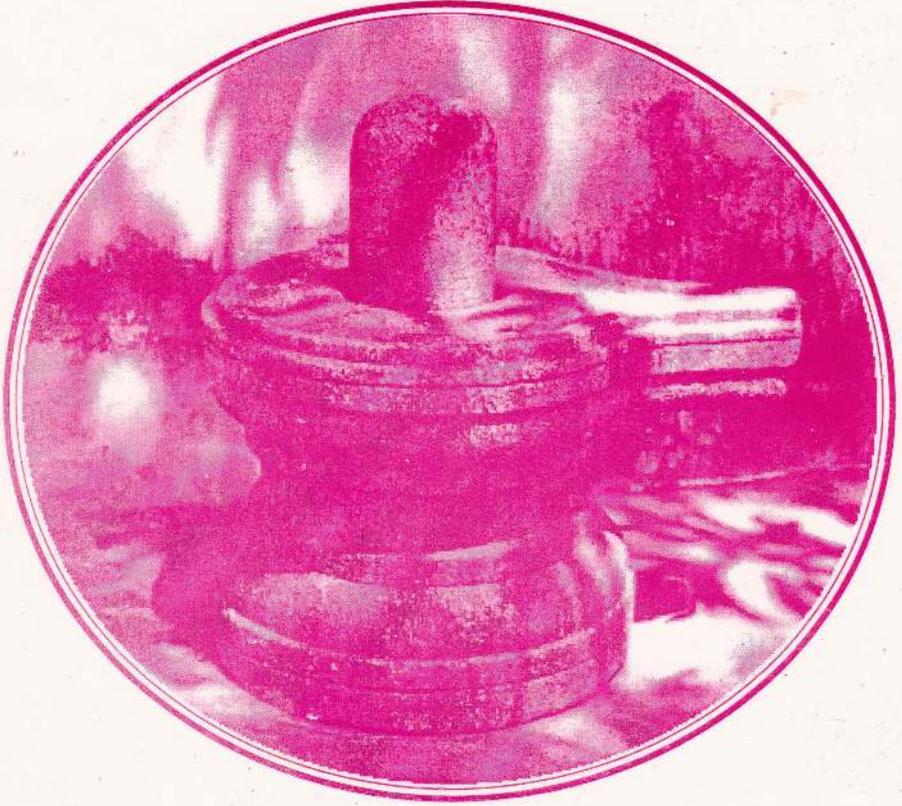

உ
சிவமயம்

கீங்கை வேல்

எஸ். நந்தகுமார்

நூல்வெளியீடு: 17 மார்ச் 1999
முதற்பதிப்பு: 1999
உரிமை: வெளியீட்டாளருக்கு
பக்கங்கள்: 29
புகைப்படங்கள்: திரு. சி. கோணேஸ்வரன்
திரு. க. தெய்வலிங்கம்

விலை:

50/-
100.00 ரூபாய்

SIVASUBRAMANIAM NANTHAKUMAR
MEMBER OF URBAN COUNCIL
TRINCOMALEE.

அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீ கணேச அச்சகம்
இல. 28B, புதிய சோனகத் தெரு
திருக்கோணமலை
☎ 026 - 22617

1243(P) G

17 MAR 1999

1999

894, 11/11

Dr. S. Srinivasan

Dr. S. Srinivasan

03 FEB 2000

50/

TRINCOMALEE
MEMBER OF URBAN COUNCIL
SIVASUBRAMANIAM NANTHAKUMAR

Dr. S. Srinivasan
Dr. S. Srinivasan
Dr. S. Srinivasan

(9) 894

ஆர்ச் இரை

தற்போது கங்குவேலி ஆதிசிவன் கோயில் திருப்பணி வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. சீக்கிரமாக இக்கோயிற் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சியையும் எதிர்பார்க்கின்றோம். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை இவ்வாலயம் மிகவும் பழமை வாய்ந்ததும் பெருமை மிக்கதுமாகும். இப்பழமை வாய்ந்த ஆலயஞ் சம்பந்தமாகப் பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. கங்குவேலிப்பிரதேசம் அகஸ்தியர் பூமி எனப்படும். ஏனென்றால் அகஸ்திய முனிவர் இப் பிரதேசத்துக்கு விஜயஞ் செய்தார் என வரலாறு எடுத்தியம்புகின்றது. கங்குவேலிக் கிராமத்திலுள்ள பாடசாலைக்கு “அகஸ்தியர் தமிழ் வித்தியாலயம்” எனப் பெயர் சூட்டி அகஸ்திய முனிவரை நினைவு கூர்ந்துள்ளார்கள். அத்துடன் அண்மைக் காலத்தில் அகஸ்திய முனிவரின் சிலையொன்றையும் நிறுவிடப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுதோறும் ஆடியமாவாசை தினத்தன்று பெருந்தொகையான பக்தர்கள் கங்குவேலி ஆதிசிவன் கோயிலுக்கு, மகாவலி கங்கைக்கரையில் அகஸ்தியர் ஸ்தாபனமென்ற இடத்திற்கு ஊர்வலமாகச் செல்வார்கள். தீர்த்தோற்சவம் வெகுவிமரிசையாக நடைபெறும்.

சென்ற சில ஆண்டுகளாக இங்கு வாழ்ந்துவந்த மக்கள் வன்செயல் காரணமாக இடம்பெயர்ந்து சென்று, திரும்பவந்து, பின்பு மீண்டும் இடம்பெயர்ந்து சீவித்துவருகின்றார்கள். ஆனால் சில மக்கள் அங்கு நிரந்தரமாக குடியமர்ந்து அமைதியாகச் சீவித்தும் வருகின்றார்கள். சைவசமயக் கலாசாரத்தைப்பொறுத்தவரை கங்குவேலி ஒரு முக்கியமான ஸ்தலமென்று சொல்லவேண்டும். திருக்கோணமலை போன்ற நகரங்களில் விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் இதுபோன்ற பிரசித்தமான கிராமப்புறத்தில் விழாக்களைப்பற்றியும், மக்களைப்பற்றியும் சிந்திப்பாரில்லை. நகரத்தில் மிக அருமையாகச் சமயக்கல்வி, பஜனைக்கூட்டங்கள் போன்றவை நடைபெறுகின்றன; மேல்நாட்டு நடையுடை மோகங்கள் போன்றவற்றைப் பார்க்கின்றோம். உண்மையான கலாசாரத்தைக் கிராமப்புறங்களிலேயே பேணவேண்டியுள்ளது. மேலுமொன்று கவனிக்கப்படவேண்டும். கட்டிடத் திருப்பணி மட்டும் போதாது; சகல சைவ சமயத்தவர்களும் சைவ ஆச்சாரங்களையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

நிஷ்காமிய பக்தி வளரவேண்டும். கங்குவேலி ஆதிசிவன்கோயில் சரித்திரம், அகஸ்தியர் ஸ்தாபனச் சரித்திரம் இவை வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். கங்குவேலிச் சேத்திரம் சம்பந்தமான திருக்கரைசைப் புராணத்தை உள்ளடக்கிய கங்கை வேலி எனும் நூல் ஒரு சிறிய அறிமுக மலராகத் திகழ்கின்றது. அனைவரும் இதனைப்படித்துப் பயன் பெறுவீர்களாக!

ஓம் நமச்சிவாய.

ஆசியுடன்.

ஸ்ரீமத் சுவாமி தந்திரதேவா

ஆசியுரை

திருக்கோணாமலையின் தென்திசைப் பகுதியில் அமைந்திருக்கும் கொட்டியார புரப்பற்று பகுதியில் கங்குவேலி திருக்கரைசைப் பகுதியில் புராதனகாலமாக வழிபட்டுவரும் ஆதிசிவன் ஆலயத்தையும், அகத்தியமாமுனிவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அகஸ்தியதாபன லிங்க கோயிலையும், இதன் அருகில் அமைந்திருக்கும் மகாவலி கங்கையின் தீர்த்த மகிமைகளையும் எடுத்துக் கூறும் தனிப் பெரும் திருக்கரைசைப்புராணம் ஒன்று இருப்பது இந்து மக்கள் சிறு பகுதினருக்கே தெரியக் கூடியதாக இருந்து வருகின்றது.

ஆகவே இப்புராதான கால ஆலயத்தின் பெருமைகளையும், இப்புராணத்தின் தீர்த்தச் சிறப்பினையும், **கங்கைவேலி** என்ற நூல் தாங்கி வருவது கண்டு இந்து மக்களாகிய எமக்குப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகின்றது.

மேற்படி ஆலயங்களை நிர்வகித்து வரும் பரிபாலனசபையினருக்கும் இந்நூல் வெளிவர உழைத்த அனைவருக்கும் எனது நல்லாசிகளையும் வாழ்த்துக்களையும் மனப்பூர்வமாக தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம்

ப. கனகசீங்கம்

ஆதிசிவன் ஆலய மகாசபைத் தலைவர்

கங்குவேலி

சுருதி
யாழ்ப்பாணம்
சிறீமதி சிவாஜி கிராமம்

.....ரூ. 2 - 1000

வரலாற்றுச் சிறப்புச் சாராம்சம்

மதுராஜலிங்கநாயகர் காதல்கலையு மானந்தி இலகிசூயிக

என் உரை.....

திருக்கோணமலைப் பட்டினத்தில் இருந்து 23 மைல் தொலைவில் உள்ள மூதூர்ப் பகுதியில் அமைந்துள்ள கங்குவேலி என்னும் கிராமம் மகாவலிகங்கையை எல்லையாக உடைய கிராமமாதலால் கங்கைவேலி என்ற பெயரிருந்தது. காலக்கிரமத்தில் பெயர் மருவி கங்குவேலி என்றாயிற்று. வேல் வந்து தங்கியதால் தங்குவேல் என வந்து மருவிக் கங்குவேலி என்றாயிற்று. என்று கூறுவோரும் உள். கொட்டியார்புரப்பற்றிலுள்ள கிராமங்களின் சரித்திரப்பின்னணிகளையும், அழிந்துபோன ஆலயங்களின் வரலாறுகளையும் நோக்கும்போது முன்னர் திருக்கரைசையம்பதியை (கங்குவேலி) மத்திய ஸ்தானமாகக் கொண்டு ஒரு சைவ சாம்ராச்சியமே இங்கிருந்திருக்கின்றது என நாம் நம்பலாம். இருக்கு வேதத்தில் இடம் பெறும் பாடல்களில் சிறப்பிக்கப்படும் அகத்தியர் இயற்றிய நூல் "அகத்தியம்" ஆகும். தென்மதுரையில் முதற்சங்கம் அமைத்த 549 புலவர்களின் நூல்களில் அகத்தியமே சிறப்பு நூலாகக் கொள்ளப்படும் அதை இயற்றிய அகத்திய மாமுனிவர் திருக்கரைசையம்பதியில் சிவலிங்கம் ஒன்றைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டதாகத் திருக்கரைசைப் புராணம் சான்று பகர்கின்றது. இத்தியாவில் பௌத்தமதம் தோற்றம் பெற முன்னரே ஈழத்தில் சைவசமய வழிபாட்டுடன் சைவ சமய நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றிய மக்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. காலச்சக்கரத்தில் அழிந்துபோய்விட்ட இச் சிவாலயம் அமைந்த இடத்தில் அண்மைக்காலத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட லிங்கம் கோமுகை, பலிபீடம், முக்கூட்டுக்கல், வாயிற்கற்கள், தூண்கள் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப்பார்க்கும் போது சிற்ப சாஸ்திர முறைப்படியமைந்த மாபெரும் சிவாலயம் முன்னர் இருந்திருப்பதை அவை வழியுறுத்திநிற்கின்றன. மேலும் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் தலபுராணம் உள்ள இரண்டு கோயில்களில் திருக்கரைசையம்பதியும் ஒன்று. காலவெள்ளத்தில் அழிந்துபோயுள்ள திருக்கரைசை மாநகரை ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தும்போது கிழக்கில் எமது பண்பாட்டுக் கருவூலங்களுக்கு வலுவூட்டும் புதியதகவல்கள் எமக்கு வந்து சேரலாம். இந்நூல் வெளியீட்டு விடயத்தில் தகவல்களை ஆவணப்படுத்தும் நடவடிக்கையையே நான் மேற்கொண்டேன் என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இவ்வச்சுப்பிரதி வெளிவர உதவிய அனைவருக்கும் உள்பூர்வமான நன்றிகள்

சீ. நந்தகுமார்

திருக்கோணமலை.

கங்குவேலி சிவாலய மூலஸ்தான விமானத்தோற்றம்

மகாவலிகங்கை கிராமத் திருக்கரைசை மாநகரின் புராண வரலாறு

சிவபிரானுக்கும் உமாதேவியாருக்கும் நடைபெறும் திருமணத்தைக் காணும் பொருட்டுத் தேவர்கள் முனிவர்களுடன் எல்லாம் அறிந்த தமிழ் முனிவரும் சப்த சமுத்திரங்களையும் குடங்கையில் அடக்கியவருமான அகத்திய முனிவரும் வந்திருந்தார். இவர் வருகையினால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது. இந்த ஆபத்தினை உணர்ந்த இறைவன் தமிழ் முனிவரான அகத்தியரை அவரது வாசஸ்தலமாகிய பொதியமலைக்குப் போகமாறு பணித்தார். தமது திருமணக் கோலத்தைத் தெட்சணகைலையில் உள்ள மகாவலிகங்கைக் கரையில் அமையப்பெற்ற திருக்கரைசை மாநகரில் கண்டுபிடிக்கும்படி அருளினார். இத்திருவாக்கைச் சிரமேற்கொண்டு திருக்கரைசை மாநகரை அடைந்து அங்குள்ள மகாவலிகங்கையில் புண்ணிய தீர்த்தமாடிய மாமுனிவர், மகாவலிகங்கையின் கீழ்க்கரையில் சிற்பசாஸ்திர முறைப்படி கற்றுணர்ந்த வல்லுனர்களைக் கொண்டு கற்கோயில் அமைத்துச் சிவலிங்கம் ஒன்றை ஸ்தாபித்துப், பிரதிஷ்டை செய்து, தீர்த்தேஸ்வரன் என்று நாமஞ்சூட்டி, உமையாளையும் நவதீர்த்த விநாயகரையும் முருகனையும் பிரதிஷ்டை செய்து மகாவலி நீரினால் அபிஷேகஞ் செய்து வழிபட்டார். இறைவன் முனிவர்பால் அருள்கொண்டு உமாதேவி சமேதரராகத் திருமணக்கோல வடிவுடன் ஸ்தாபித்த இலிங்கத்தினின்றும் தோன்றி முனிவருக்குக்காட்சி கொடுத்தார்; அதன் பின்னர் முனிவர் மீண்டும், பொதிகைமலை சென்றடைந்தார், என வரலாறு கூறுகிறது. ஆனால் காலப்போக்கில் அகத்தியர் ஸ்தாபனமும், திருக்கரைசை மாநகரும் மகாவலி கங்கையின் பெருவெள்ளத்தினால் அழிந்திருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம்.

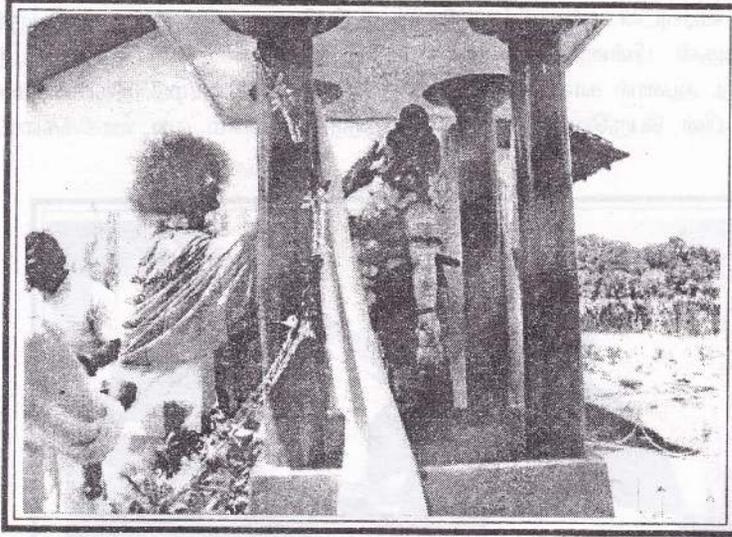

அகஸ்தியர் தாபனத்தில் உள்ள புராதன சிவலிங்கத்தோற்றம்

அகஸ்த்தியர் ஸ்தாபனத்தைப் புகுப்பித்த

சூரியவம்ச மன்னன் சிங்கப்பூதரன்

சூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிங்கப்பூதரன் என்னும் அரசன் சலகாமி என்னும் நீரில் செல்லும் குதிரையில் ஏறி இலங்கையை அடைந்தான் எனவும், அந்த நேரம் இலங்கைக் கரையில் காவல் காத்து நின்ற பூதகணங்கள் அரசனின் அடிவணங்கி, அரசனுக்குரிய அரசி திருமங்கலாவில் இருக்கிறாள் எனக் கூறக்கேட்ட சிங்கப்பூதரன் பிணிகளையும், கிரக தோஷங்களையும், போக்கும் மகாவலியில் நீராடி திருமங்கலா அரசனிடம் சென்று அரசனின் விருப்பப்படி திருமங்கை என்னும் அரச குமாரத்தியை இல்லத்தரசியாக்கி இப்பிரதேசம் முழுவதையும், நல்லாட்சி செய்ததாகவும், இம்மன்னன் அகத்தியர் ஸ்தாபனத்தைப் புகுப்பித்து சிற்பச் சிறப்பு மிக்க சிவாலயத்தைக் கட்டுவித்தான் எனவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இம்மன்னனின் வருகையின் முன்னரும் பின்னரும் இப்பிரதேசத்தில் சைவசமய வழிபாடு வளம்பெற்று இருந்தது.

கங்குவேலி அகஸ்த்தியர் தமிழ் வீத்தியாலயத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட
அகஸ்த்தியர் சிலையை மீட்க சுவாமி தந்திரதேவா
அவர்கள் திறந்து வைக்கின்றார்கள்.

கங்குலேவல் சிவன்கோயில்

கங்குலேவலில் தற்போது காணப்படும் சிவன்கோயில், காப்பக்கிரகம், அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது. கருவறையில் அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள சிவலிங்க மொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. பிள்ளையார், முருகன், சந்திரசேகர், அம்பாள், அஸ்திரதேவர் என்னும் தாமிரத் திருவுருவங்களும், சிலையினாலான அட்டதிக்குப் பாலகருக்குரிய பலிபீடங்கள் எட்டும், நாகதம்பிரானும், அர்த்த மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பலிபீடங்கள் எட்டும் அழிந்துபோன சிவன்கோயிலில் இருந்தவைகள் எனவும் அஸ்திரதேவர், கோயில் மணி என்பவையும் அழிந்து போன சிவன்கோயிலில் இருந்தே இந்தக்கோயிலில் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மணியில் பின்வரும் வாசகம் காணப்படுகிறது.

**“திருமங்கலாய் கோயிலுக்கு அவ்வுரீலேயிருக்கும்
பத்திப்போடி மகன் பத்தனுடைய உபயம்”**

கங்குலேவலிச் சிவன்கோயிலில் உள்ள சுவாமி பெயர் கமலேஸ்வரன். அம்பாள் பெயர் கமலேஸ்வரி, இவ்வாலயத்தில் தினமொரு பூசை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. சிவராத்திரி, கௌரிநொன்பு, திருவெம்பாவை முதலிய விசேட வழிபாடுகளும் தடையில்லாமல் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆடியமாவாசைக்கு அம்பாள் சமேதரராகச் சிவபெருமான் அகத்தியர் ஸ்தாபனத்திற் கருகிலுள்ள மகாவலி கங்கைக்குத் தீர்த்தமாடச் செல்லும் பெருவிழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. பல கிராமங்களிலிருந்தும் மக்கள் இவ்விழாவுக்காக வந்து கூடுவார்கள். முதல் நாளிரவில் தீர்த்தக் கரையில் சமய கலாச்சார நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும். அன்று இரவு முழுவும் திருக்கரைசைப் புராணம் படித்துப் பயன்சொல்லி நிறைவேற்றுவார்கள்; உதயத்தில் தீ மிதிப்பு வைபவமும் நிகழும், அதனைத் தொடர்ந்து சுவாமி தீர்த்தமாடுவார். பயங்கரமான கங்கைக் கரைக்காடு ஆடியமாவாசை இருட்டிலும் தேவலோகம் போலக் காட்சியளிக்கும். தீர்த்தமாடித் திரும்பிவரும்போது, ஆலய வாசலில் உள்ள வைரவருக்கு உருண்டைச் சோறிடுதல் என்னும் வழிபாடு நடைபெறுகின்றது. கண்காணாமல் பாகம் பண்ணிய மூன்று பெரிய சோற்று உருண்டைகளை வைரவருக்குப் படைத்துப் பூசை செய்யும் நடைமுறை வருடத்தில் ஒரு முறைதான் இடம்பெறும்.

கங்குவேலக்

கல்வெட்டு

கி. பி. 1786ல் திருக்கோணமலையில் பிரதம அதிகாரியாக இருந்த ஜாக்குவஸ் பாப்ரிஸ் வான் சான்டின் என்பவரது டயறிக் குறிப்பிலிருந்து மேற்படி கல்வெட்டுப் பற்றி விபரம் தெரியவருகிறது. பழைய கோயிலுக்கு முன் இக்கல்வெட்டுக் காணப்படுகின்றது இப்பழைய கோயில் அகத்தியர் தாபனம் என்னும் பழமைவாய்ந்த ஆலயம் ஆகும். வான் சான்டின் அவர்களின் குறிப்பு வருமாறு (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு)

“இங்குள்ள பழைய கோயிலுக்கு முன் ஒரு துண்டுக் கல்வெட்டுக் காணப்படுகிறது. இது மணற்கல்லால் ஆனது இதில் ஒரு பக்கம் பழைய திரிகுலக்குறி ஒன்றும் இரண்டு பக்கங்களில் எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. வான்சான்டின் கூற்றுப்படி இக்கல்வெட்டின் வாசகம் வருமாறு

மேற்குப் பக்கம் (முதற் பக்கம்)

மலையில் வன்னியனாரும் எளு நிலை அடப்பாகளும் கூடித் யீ பிரானர் கொணை நாதனுக்கு கங்குவேலியில் வெளியம் பல நடுபடும் ஸீ ஆகவிட்டொம் இதுக்கு யாதொருவனாகிலும் ஆகுதம் நினைத்தவர்கள் கெங்கை.

தெற்குப் பக்கம் (மறுபக்கம்)

கரையில் காரம் பசுவைக் கொண்ட பாவம்கொளக் கடவராகவும் யிப்படிக்கு இரண்டு முதன்மையும் தானம் வரிப்பத்தும்

இது பற்றி வான்சான்டின் மேலும் கூறுவது:-

திருக்கோணமலையில் வன்னியர்களும் கங்குவேலியின் கிராமத் தலைவர்களும் (அடப்பனார்) இந்த வயலையும் அதன் பிரயோசனங்களையும் கோணை நாதருக்கு அர்ப்பணித்துள்ளனர். இதை மறுதலிப்பவர்கள் அல்லது இப்பிரயோசனங்களைத் தமதாக்கிக் கொள்பவர்கள் மகா பாதகம் செய்தவராவார். இப்பிரகடனம் 2 புரோகிதர், சாதி தானத்தார் வரிப்பத்தர் ஆகியோர் முன்னிலையில் செய்யப்பட்டது.

தானத்தார் - அன்றாடம் கோயில் வரவு செலவுகளை கவனிப்பவர்
வரிப்பத்தர் - இவர்கள் பட்டாடை கொய்தல், கூட்டல், பத்திர புஷ்பமெடுத்தல், மெழுகுதல் முதலிய பணிகளைச் செய்பவர்கள்.

நன்றி - செல்வி. க. தங்கேஸ்வரி அவர்களின் குளக்கோட்ட, தரிசனம்.

திருக்கரைசைப் புராணம்

புராணங்கள் அவை எழுதப்பட்ட பிரதேசக் கலை கலாசாரம். வரலாறு, சமயம், மரபு முதலியவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்தே அமையப்பெற்றன. திருக்கரைசைப் புராணமும் அத்தகையதே.

கங்குவேலிக் கிராமத்தின் சிறப்பை, அழகை, வனப்பைக் கீழ்வரும் திருக்கரைசைப் புராணப் பாடல் வரிகள் மூலம் நாம் விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

‘காடெலாக் கனிநல்யாளை கரையெலாம் பவளக்குப்பை
நாடெலா மீசெந்தினராசீ நகரெலாம் நல்லோர் சங்கம்
வீடெலாஞ் சிசும்பொற்கூரை வெளியெலாஞ் சிசுந்நெந்துக்நங்
கோடெலாம் மஞ்சையீட்டம் குழியெலாக் கழுநீர்ப்போது.’

சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கு. அதில் எட்டு நூல்களை எழுதியவர் உமாபதி சிவாச்சாரியார். உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் சீடர் ஒருவரே திருக்கரைசைப் புராணத்தை இயற்றினார் எனக் கூறுவர். திருக்கரைசைப் புராண ஏட்டுச்சுவடிகளை ஒன்று சேர்த்துச் சுன்னாகம். அ. குமாரசுவாமிப்புலவரின் பொழிப்புரையுடன் திருகோணமலைத் தமிழறிஞர் வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்களால் மயிலிட்டி அச்சியந்திரசாலையில் விகிர்த்தி வருடம் ஆனி மாதம் 1890ம் ஆண்டு முதலாவது பிரசுரம் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இரண்டாம் பிரசுரம் திருக்கோணமலையில் நந்தனவருடம் ஆடி மாதம் 1952ம் வருடம் அச்சிடப்பட்டது. 1975இல் கட்டைபறிச்சான் இந்து இளைஞர் மன்றம், திரு. வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களின் மேற்பார்வையில் ஒரு பதிப்பினை வெளியிட்டது.

சிவமயம்

தீருக்கரைசைப் புராணம் கடவுள் வாழ்த்து

விநாயகர் துதி

பொன்னிரவிதனை வளைத்துப் புகுந்துலவும் ஒரு நேமிப்பொற்றேர்மீது
மன்னிரவி யெனவிளங்கு, சுதரிசன மூவிலைவேல் வயங்கு சங்க
மின்னிரவி இருள்கடியும் பிறைக்கோடுங் கரத்தேந்தி மேவாருள்ளக்
கன்றிரவி மதம் பொழியும்கரைசையில் வாழ் கரிமுகனைக்கருத்துள் வைப்பாம்.

சிவத்துதி

பூமேவு பொன்னிதழி புனைமுடியும் பகீரதியும் புதுவெண்டின்கள்
கோமேவு சிறுகொழுந்தும் ஐம் முகமும் கொழும் பவளம் குடிகொள் மெய்யும்
மேமேவு விழிபுமையாள் இடப்புறமும் பிறவுமாய் எம்முன்றீங்காத்
தேமேவு பொழிற் கரைசை நாதாந்தப் பேரொளியைச் சிந்தை செய்வாம்.

உமைத்துதி

தளிர் பரவு நூபுரப் பொற்பாத பத்மராகமும் வாய்ந்த தனிமென் துப்பிதழும்
தெளியும் உகிர் வச்சிரமும் விழியிந்திர நீலமும் மெய்ச் செகம் ஏழய்யக்
குளிரும் இள நகைமுத்தும் கொண்டலகு தொழும்பவளக்கொழுகொடியில்
ஒளிரும் மரகதக் கொடிநீர் சிவன்பாகத்(து) உமைமல்தாளுள்ளஞ்சேர்ப்பாம்.

தீர்த்த விநாயகர் துதி

அருஞ் செக்கர் வானிறமும் அதிலெழுந்த பிறைமருப்பும், அகிலம் தாங்கும்
பெருங்கொற்றப் புயமலையும் அதிலிறங்கும் அருவியெனப் பிறங்கு கையும்,
மருங்குற்ற கரிமுகமும் அதன் மதம் போற்கருணை பொழி மழையும், ஆறா
விரிஞ் சற்கும் எட்டாத அருள்தீர்த்தக் கணபதிதாள் வேண்டிக் கொள்வாம்.

தளையாட மது உகுக்கும் தண்ணளிக் கற்பக் காவுட், தான மாதர்
விளையாடல் கண்டிருக்கும் அமரர் பிரான், பெருஞ்செல்வம் விளங்க வேண்டி
வளையாடும் கடல்குடித்த வைவேலாற் கிரவுஞ்ச வரையும் சூரும்
துளையாட இகன் மலைந்த கந்தன் மலரடி இணைக்கீழ்த் தொழும்பு செய்வாம்.

சம்பந்தர்

நூல் கொண்ட ஆரணமும் உபநிடமும் வைதிகமும் நூவலும் உண்மை
மேல் கொண்ட கவுணியர் தம் பெருந்தகையும் உலகனைத்தும்விளங்கத் தோன்றி
கால் கொண்ட வரைச் சிலையார் இடப்பாகம் பிரியாதாள் கலசக்கொங்கை
பால் கொண்ட சீர்காழிப் பிள்ளையார் பதமலரைப் பணிந்து கொள்வாம்.

சுந்தரர்

ஆராயு மணம் முடிக்குங் காலை ஆவணங் கொண்டு அங்ஙனங் செய்தித்
தோராது வழக்குரைத்து வலிந்தாண்டு பாடல் பயில் தொழும்பு கொண்ட
ஏராருஞ்சடா மௌலிப் பெருமானை ஒரு தூதுக் கிருள் வாய்விட்ட
வாராருந் தரளமணி வயலூரான் தாமரைத்தாள் மனதுள் வைப்பாம்.

நாவரசர்

வல்லோடு பொருத முலை மலைவனிதை பிரியாத வாமத் தாமத்(து)
அல்லோடு பொருத கண்டத்தாளுடைய எங்கள் பிரான் அருளிணாலே
தொல்லோதப் பெருந்தரங்கச் சுருட்டி எழுந்தறை கடலிற் தொடுத்து விட்ட
கல்லோடுங் கரைசேரும் திருநாவுக்கரசர் பிரான் கழற்கால் போற்றி.

மாணிக்கவாசகர்

மதிக்கின்ற உலகேற்பப் பரவிய வைதீக சைவவழி ஈடேறக்
கதிக்கின்ற கொடுஞ் சமணர் விண்ணேற மண்ணேறிக் ககமமாக
விதிக்கின்ற அம்பலத்துள் ஆந்த நடம் புரியும் வெளியின் மீது
பதிக்கின்ற மாணிக்க வாசகர் பொற்புத மலரைப் பணிதல் செய்வாம்.

மற்றைய தொண்டர்

மைக் குறிசேர் விழியுடையார் மகிழ்பாகர் புகழ் அனந்தம் வாழ்த்தி வாழ்த்தி
அக்குறிசேர் நாக்குறியும் அனுபோக மயிர்ப் புளகம் அரும்பாநின்ற
மெய்க்குறியும் பால்புரையும் வெண்ணீற்று நுதற்குறியும் வில்வந் தோய்ந்த
கைக்குறியும்மாறாத திருத்தொண்டர்தொகையினர் எம்கருத்துளாரே.

குரு வணக்கம்

அண்ட்பிரான் நடமாடும் தில்லை மணி மன்றத்தில் அகலாதென்றும்
விண்ட சிவ சித்தாந்த வேதாந்தப் பொருள் விளக்கும் விளக்கமாகி
தொண்டறியா நாயேனுக்கருள் புரிந்து கிளைமுழுதும் தொழும்பு கொண்ட
எண்தரு சீர் ஈசானச் சிவன்மலர்த்தாள் மறவாதென்னிதயந் தானே.

புராண வரலாறு

வண்ணமலிவடகைலைக் கொடு முடியாம் தென்கலை மணியார் தம்மை
தண்ணாமரு மலரிட்டுத் தாள்தொழுவான் பொருட்டு அங்ஙன் சாரா நின்ற
கண்ணகலுங் கலைஞானத் தெளிவனைத்தம் கைவந்த கலசயோனி
அண்ணலும் உத்தரமுக்கமேயாகிய மாவலி கங்கை ஆடும் போதில்.

ஆங்கொரு பேரற்புதமாய் அசரீரி வாசகத்தால் அண்ணலார் தம்
பாங்கமருந் தென்மலயம் பயின்ற தமிழ்க் குறுமுனிவ பயிலுகின்ற
வீங்கமரு மிக்கங்கையிரும் பெருமை இயல்பிவையாம் இங்ஙன் நீயும்
ஓங்க நமைத்தாபனஞ் செய்திடுதி யென வுவனறிய உரைத்திட்டாரால்.

அக்கணமே தாபனஞ் செய்து அவ்விறைக்குச் சூதமுனி அருளிச் செய்த
மிக்(கு) அதிரும் வடபாடைப்புராணத்தைத் தென் கலையின் விருத்தப்பாவால்
திக்கிசைய வருந்தொண்டர் செய்தியென என்னறிவுஞ் சிறிது சேர்த்தி
ஓக்க உரைத்தனை கொற்றங் குடி வாழும் பிரான் சரணத்துறுதி கொண்டே

அவையடக்கம்

நன்றி தரு பெரியோர்கள் நவின்ற பல புராணத்தின் நன்சொற் கேட்டோர்
வென்றிதரு செவிக்கென் சொல்லேற்குமோ எனும் ஐயம் வேண்டாநின்றேன்
என்றுமரன் புகழ் தேடும் இயல்புடையார் இவர் அன்றோ இ. தும் அந்தக்
கொன்றை யணி சடாமொலிச் சிவபெருமான் புகழெனவே கொள்வரன்றே.

கடவுள்வாழ்த்து முற்றும்

இலங்கைச் சருக்கம்

பூமேவு மணுவனைத்தும் புசிப்பதற்குத் தனுசுரண புவன போகம்
தாமே முன்பளித் தருளும் அதிஞான முதற் தலைவன் சார்பொன்றின்று
நாமேவு பொருளனைத்தும் நந்துதற்காய் நன்றாக நடத்த ஊழிக்
கோமேவு பெருங்காலக் கொள்ளையிருள் தொலைந்து புலர் கூடுங்காலை.

செப்பருந் தனிச்சபாவ சிற் சித்தியதனை நல்கி
அப்பெருஞ் சக்தி தன்னில் ஆயிரத்தொரு கூற்றத்து
மெய்ப் பராசக்தி தோன்றி விளம்பு ம். தருளினாலே
தப்பிலாச் சுத்த மாயை தன்னில் நாதாதி ஐந்தும்.

பதித்திடு வன்னமைந்திற் பல கலை நான்கு வேதம்
துதித்திடு புராணமாதி தொக்க நூல் பலவுமன்றித்
திதித்திடு வாக்கு நான்கும் திகழ் சரியாதி மூன்றும்
உதித்த சாலோக மாதி ஓதிய மூன்றும் நல்கி.

அமைப்புறுமந்த தேவர் அருளினால் அதோ மாயைக் கண்
இமைப்புறு தத்துவங்கள் இயங்கிய முப்பத்தொன்றுஞ்
சமைப்புறு சகலர்க்குற்ற தனுமுதல் நான்கும் தோன்றி
உமைக்கிறையாகி தானும் உறைந்திடு நேயமுற்றே.

துளக்குறு கோடி வால சூரியர் உதயமொப்ப
விளப்பரும் பஞ்ச பூத மெய்யொடும் விளங்கா நிற்கும்
அளப்பரும் கைலை மீதில் ஐந்தொழில்வகை நடாத்தி
வளப்பருஞ் சகள மாகி மருவிய நாளில் ஓர் நாள்.

முப்புரத் தலைவர் நான்கு முகத்தயன் அருளினாலே
இப்புலனாதிக் கெல்லாம் இடர் இழைத்திடுதல் கேட்டே
ஒப்பிலாச் சருதி பூண்ட ஒரு தரைத் தேரிலேறி
அப்புரம் மூன்றும் ஐயன் அழலெரி மூட்டஞ் ஞான்று.

உம்பர்கண் முனிவர் சித்தர் யோகிகள் இயக்கர் ஏனோர்
நம்பெருந் துணையே தேவே நான்மறைப் பொருளேயிங்கள்
வெம்பிய புரங்கள் மூன்றும் வீட்டிலை யாகில் அந்தோ
எம்பெரும் பதியுள் யாங்கள் இருக்கின்ற தெவ்வாறென்றார்.

பயில் பிலப் பதியுள் வைகும் பைத்தலைத் துத்திப் பத்தி
வெயில் மணி சருப்பமின்றேல் மேருவை வளைப்பதெங்ஙன்
எயில் மணிப்புரங்கள் மூன்றும் எரிக்கின்ற தெங்ஙன் என்றே
அயிலுடைச் சூல மேந்தும் அண்ணலார் அருளக் கேட்டு.

மருங்கினிற் கிளர்ந்த வாதம் வாளியிற் சிறகதாகித்
 திருந்தரைக் கணத்தினுள்ளே திரிபுரஞ் செந்தீ மூட்டென்
 பெருந்திறன் பேசாதந்திப் பிறைமுடிப் பெருமான் என்கொண்
 அருஞ் சிறைக் கலுழற்காற்றா தரவினைப் புகழ்ந்ததென்று.

உள்ளமேல் வெகுளி பொங்க உருத்தெழுந் தரவை நோக்கிக்
 கொள்ளை வான் கனகமேருக் கொடுமுடி தோறுந் தோறும்
 எள்ளளவிடை யுமின்றி எழிற்பணா டவியால் மூடிற்
 றள்ளநான் அறைவேன் என்று தனிவளி சாற்றக்கேட்டு.

உலகெலாந் தொடுத்து நின்ற உயர் வட வரைமேற் கொண்டு
 பலபணத்தொகையால் நச்சப் பற்பணியரசு மூடக்
 குலவரை யேழு மேருக் குன்றமும்குலுங்க வட்ட
 வலய பூதரம் பூச் சக்ர மண்ணரி திகிரி யேய்ப்ப.

உடுக்குலமுதிர ஓரேழு வரியும் ஒருபேராக
 வடுக்குலைந் தமிழ வெய்யோன் அம்புலி திசை மாறாட
 சடக்கென வெழுந்து வாதந் தன்பெரு வலியால் ஏற்ற
 நடுக்கமும் தாமும் ஆகி நனிஇமையோர்கள் நண்ணி.

சுற்றிய மந்தரத்தைச் சுழற்றிய தன்று கண்டோம்
 மற்றுயர் மேருவெற்றவைற்பை வளைத்தது பின்பு கண்டோம்
 எற்றிய வாதிற் செய்த இவ்வண்ணம் இன்று கண்டோம்
 உற்ற பேருலகில் உன்னை ஒப்பவர் உண்டோ வன்றே.

தனிப்பணி அரசே யுன்றன் தலையில் வாழ் உலகமெல்லாம்
 இனிச்சிறு கணத்தினுள்ளே இல்லையென்றாகுமந்தோ
 மனத்தினில் அருள் சுரந்து மல்கிய படத்தில் ஒன்றை
 குனித்து நீ யொதுக்க வேண்டும் குவலயம்பிழைக்க வென்றார்.

அம்மொழி கேட்ட பின்னர் அடல் அராக் குலத்து வேந்தும்
 தம்மது பணத்திலொன்றைச் சற்றொதிக்கிடவே கண்டு
 பொம்மெனப் பலத்தால் மோதிப் பொற்கிரி சிகரத் தொன்றை
 தெம்மலி பவனன் தள்ளித் தென்திசைக் கடலில் வீழ்த்தான்.

ஒண்டரும் இரட்டி முப்பான் யோசனை விசாலமாகி
 அண்டியோசனை தானீள ஐம்பதிற் திரட்டியாகி
 மண்டிய புரிசை ஏழாய் வாயில்கள் எட்டதாகித்
 திண்டரும் ஒன்பான் கோடிச் சிவாலயம் திகழ்வதாகி.

ஆடகத்தமைந்த பித்தி அகப்புறம் புறப் புறங்கண்
மேடகத் தெற்றி மாடமிளிர் மணி விமான கூடம்
பாடகப் புறந்தாட் கிள்ளை பனி மொழிப் பவள வாயார்
நாடகத் தரங்கள் துன்றும் நனி நெடும் வீதி நண்ணி.

காண்டகுமிடங்கள் தோறும் கவிகை வாய் அவிழ்ந் தவிழ்ந்து
பூண்ட தேன்திவலை சிந்திப் பொன்னிறப் பராகந் தெள்ளும்
நீண்ட வான் கற்பகத்தின் நீழல் அஞ்சுழல்மேவி
ஈண்டரும் இலங்கா தீபம் ஈழமாய் இசைந்த தன்றே.

அப்பதி யதனிற்பச்சை யணிமணி அடகதாகத்
துப்புறு முத்தம் வல்சி சொன்னவான் கலத்திற் சேர்த்தி
குப்புறு வண்டலாடும் கோதையர் குழாங்கள் என்றால்
எப்பதியதற் கொப்பாமென் றியம்பிடும் தகமைத் தம்மா.

கத்த வான் கதிரினோடு தூமணிக் கதிருந் தோய்வுற்
றெத்திசைகளினும் ஏற இரும்பகற்போது மல்கும்
நத்தமு மியந்திர நீல கையிருப்பிழம்புங் கூடி
வைத்த பேருலகிற் கேற மல்கிடும் இரவின்போது.

காடெலாம் களி நல்யானை கரையெலாம் பவளக்குப்பை
நாடெலாம்இரத்தன ராசி நகரெலாம் நல்லோர் சங்கம்
வீடெலாம் செம்பொற்கூரை வெளியெலாம் செந்நெற் குன்றம்
கோடெலாம் மஞ்சொ யீட்டம் குழியெலாம் கழு நீர்ப் போது.

காவெலாம் மதன பாணம் கரையெலாம் சங்கச் சங்கம்
பூவெலாம் வண்டின் சாலம் புறவெலாம்நிரையின் நீட்டம்
மாவெலாம் அன்னக் கூட்டம் மலையெலாம் காள மேகம்
நாவெலாம் அமிர்த கீதம் நதியெலாம் முது நீர்த் தீர்த்தம்

தண்ணம்சாலி முத்தும் தடங்கடல் இப்பி முத்தும்
வண்ண வொண் பணிலமுத்தும் வரையறா ஓலமுத்தும்
கண்ணம் கரும்பின் முத்தும் ககன மஞ்சீன்ற முத்தும்
வெண்ணில வில்லாப் போதும் மிகு நிலா கொழிக்கும் அன்றே.

பணில வெண்திரையினார்ப்பப் பவளமும் தவள முத்தும்
மணிகளும் சாந்தும் பூவும் மாலையும் பிறவும் வேய்ந்தும்
திணிமதிக்குடைகவித்துத் திரைக்குழாங் கவரி காட்ட
அணிமணி வீதி தோறும் ஆழியும் உலாவுமாமால்.

கொஞ்சிய கிள்ளை மென்சொற் கோதையர் சிலம்பினார்ப்பும்
வஞ்சியின் காஞ்சியார்ப்பும் வாயறாத் தமிழினார்ப்பும்
விஞ்சிய மள்ளர் ஆர்ப்பும் விழா வெழு முழாவினார்ப்பும்
அஞ்சிறை வண்டினார்ப்பும் இன்றியோர் ஆர்ப்பும் இன்றால்.

தெளிவுறு கிரணக் கற்றை செம்மணிப் பத்தி சேர்ந்து
குளிர் புனல் நதிகளெல்லாம் குருதியின் ஆறு போலும்
ஒளிர் தரும் இப்பி ஈன்ற ஒண்ணிறத் தவளமுத்தின்
வெளிநிலா வீங்கி உப்பு வேலை பாலாழி ஓக்கும்.

ஊட்டு செஞ்சுடர் மணியினைத் தடியென உகந்து
காட்டுத் தம்மிரு பதங்களாற் கவர்கின்ற கங்கம்
தோட்டுத் துண்டம் கொண்டு உண்பதற்காமெனத் துணிந்து
கூட்டில் வைத்தன பறந்தன ஆதரங் கூர்ந்து.

மடைகிடந்த ஒள்வளயல் ஒளியறா வரம்பின்
கடைகிடந்த சங்குதவிய முத்தெலாங்கண்டு
புடைகிடந்த தம்அண்டங்கள் தம்மொடு புகட்டி
அடைகிடந்தன சிறையகத் தடக்கியே அன்னம்.

மாறில் பாளைகள் மலர் இளங் கமுகின் நல் வாளை
ஏறு பாய்தர வயலெலாம் முகுவன விளங்காய்
ஆறு பாய்வதென்றதிசய மெனக் கரும் பாலை
சாறு பாய்தர வளர்வன களனியிற்சாலி.

இன்னலின்றியே இணர்த்த தாளிப்பனையெவையும்
பொன்னின் வீதியுட் பொலிநிலைத் தேர்க்குழாம் போலும்
கன்னி மார் குழல் கூந்தலங்கமுகுகள் காட்ட
வன்ன பாளைகள் அளிப்பன கமுகுகள் அநந்தம்

கள் நிலாவிய நறுந்தொடைக்காதலர் தங்கள்
வண்ணமாதர்கள் வதன மேற் புணர்கின்ற வைரம்
மண்ணிலாவிய வெண்ணிறக் கலைமதி எழுச்சி
உண்ணிலாவிய புனலிடைக் கண்டபின் ஒழிப்பார்.

மஞ்சின் முத்தமும் அரந்தையின் மரகத மணியும்
விஞ்சசெம் பொனும் அவ்வயிற் செம்மணி வேய்ந்து
அஞ்சொற் கம்பலை ஆற்றின் நன்னீலமும் அவிர்ந்தும்
பஞ்ச வர்ணமே இரவிலும் பகலிலும் பயிற்றும்

இதத்தசெந்தமிழ் அறிவினால் சங்கரை யேய்ப்பார்
விதத்த யாழிசைப் பாடலால் விஞ்சையர் நிகர்வார்
குதித்த தேன்கவைக் கவிதையாற் குறுமுனி போல்வார்
மதித்த நீர்வளப்பண்ணை சூழ்ப்பதிமாக்கள்

உருத்த செஞ்சிலைத் தொழிலினிற் பார்த்தனையொப்பார்
கரித்த வெஞ்சுடர் வாளினில் அபிமனைக் கடுப்பார்
தரித்த நல்லறப்பகுதியிற் தருமனைத் தகுவார்
வரிக் கொழுங்கயற் பண்ணை சூழ அப்பதிமாக்கள்

ஐவகுத்தன பஞ்சின் மெல்லணை மிசைமடவார்
கைவகுத்த செம்பஞ்சினை நூபுரக் கால்கள்
மெய்வனப்புறுகாளையர் புலவியுள் விரும்பித்
தைவரச் சிவப்பேறுவ மலர்க்கர தலங்கள்.

இறைகள் உள்ளன அங்கையின் அங்குலி என்றும்
குறைகள் உள்ள மங்கையின் மருங்குகள் கூறு
மறைகள் உள்ளன நெய்மலி வேள்விகள் மன்னுஞ்
சிறைகள் உள்ளன வண்டு அசைகவர் புளினிரைகள்

கொலை படைப்பன தண்ணளி அரம்பையர் கூர
அலை படைப்பன வெண்திரை வேலைகள் அறைவார்
நிலை படைப்பன வெண்ணிறப் படாகைகள் நிலமேல்
இலை படைப்பன வறுமையும் பொய் மொழி எவையும்

கற்றை வெஞ் சுடர்க் கதிரவன் காய்வதும் கறங்கும்
கொற்ற ஒள்வளி அலைப்பதும் அன்றியே குடிக்கும்
பற்று கள்வர்கள் முதலிய பயங்களும் படிமேல்
எற்று மன்னர் கள் நடாத்து கோல் கொடுமையுமில்வே

அன்ன நல் வளமாங்கமைந்த அப்பதியனந்தம்
பன்னு வானவர் வாழ் அமராவதிபதியும்
இன்னல் இன்மைய அளகையம்பதியுமே என்ன
நன்ன ரெய்தியே புகழுடன் சிறக்கின்ற நாளில்.

(இலங்கைச் சருக்கம் முற்றிற்று)

கங்கைச் சருக்கம்

உரைசெய் நல்வினை தீவினை இரண்டிற்கும் உடலாய்த்
திரைகள் மாறெனப் பிறந்திறந்துழல்வது தீரக்
கரைசை நன்னகர் வாழ் பிரான் கழலினை கருதார்
வரைவின் மண்டலத் தென் செய்வார் ஐம்புல மாக்கள்

அரும்பிய கொங்கைப் பச்சை அணங்கினைப் புனித னார்தம்
மருங்கமர் பாணிபற்றி மணவினை முடித்தல் காண
இருங்குரர் முனிவர் சித்தர் இயக்கர் கந்தருவரேனார்
விரும்பிய கைலைமீது வேண்டினர் ஈண்டினாரால்

இப்பரி சீண்டுவானோர் எழிற்குறு முனியை நோக்கி
செப்பிய தேவர் யாரும் சேரவந் தீண்டினார்கள்
தப்பறும் வடாது பூமி தாழ்ந்திடும் எனாது தாலம்
ஒப்பற உயரும் வேறிங் குறுதிநீயன்றி உண்டோ?

அஞ்சொலார் கலைகள் வல்ல அருட்குறு முனியே நீ போய்
எஞ்சலில் பொதியமீது இருந்தனையாகில் இன்னும்
விஞ்சையர் கோடி கோடி விண்ணவர் குழுமினாலும்
சஞ்சலமின்றிப் பாடும் சமதலம் ஆகும் அன்றே!

ஆதலால் நீயும் ஏகி ஆரமா மலையின் மீது
தீதற வாழ்தி என்று செப்பிட முனிவன் தானும்
பேதுறு நெஞ்சினோடு பெரிதிடர் எய்தி அந்தோ
நாதனார் மணங்காணாது நான் செல்வதெங்கன் என்றார்.

எண்ணிய கலைகள் எல்லாம் ஏகமாய்த் திரண்டதென்ன
நண்ணிய முனிவன் நாவில் நவிற்றுரைக் குள்ளம் நெக்கி
பெண்ணமுதனையாள் செங்கை பிடித்தவக் கோலத்தோடும்
திண்ணமாய் வருவோமென்று தேவர் கோன் செப்பக் கேட்டு.

உளமுருகுஞ் செயல் கண்டு இனியறுதியிதென்று மகிழ்ந்தால்
புளமெறிந்து பெரும்புனல் புனைவிழி நின்று சொரிந்திட
வளமிகு கொன்றை செழும்புனல் மதிபொதியுஞ் சடை எந்தையை
அளவற வந்தனை செய்து இறை அருள் விடை கொண்டு மகிழ்ந்தான்.

விரைகமழ் தண்டு காண்டைகைமிகு சமீதம் குசை குண்டிகை
மருவிய அங்கை கவர்ந்து உயர் மரவுரி ஒன்று புனைந்து அரை
உரமிசை முஞ்சி விளங்கிட உபவீத நின்று துலங்கிட
நிரைமிகு செங்கையின் வெண்குடை நிழலிட அங்கன் எழுந்தான்

படியிலிறங்கி விளங்கிய பனிவரைதண்ணை வலங்கொடு
துடியிடை அம்பிகை வம்பிகை துணைமுலை சங்கரி நண்புறு
நடனவிதந்தருசங்கரர் நளின பதங்கள் இரண்டினின்
வடிவு நினைந்து உயர் தென்திசை வழியை அடைந்து நடந்தான்.

வரையும் மருங்குயர் தண்டகவனமும் நெடுந்திரை பொங்கிய
சுரலையெனும்படி விஞ்சிய நதியும் மதம் பொழி குஞ்சர
நிரையும் மடங்கல் இனங்களும் நிறைபொறி வெம்புலி சஞ்சரி
சரியு நெடுஞ்சுரமும் பயில் தமிழ் முனி கண்டு நடந்தான்

வினைகள் அனந்தமும் அந்தர விடுதி அனந்தமும் இன்புறு
கனைகள் அனந்தமும் நந்துறை துறைகள் அனந்தமும் வஞ்சகர்
மனைகள் அனந்தமும் வன்பில் வழிகள் அனந்தமும் நின்றெதிர்
முனைகள் அனந்தமும் நன்குறு முனிவன் எதிர்ந்து நடந்தான்.

வருவழியின் கண் நெருங்கிய மகிருக சங்கமடங்களும்
நிரை தரு கொம்பு கிளர்ந்திணர் நிகழ் தளிர் கொண்டு தழைத்துயர்
விரைமலர் விண்டு சொரிந்துள மிகு கனி சிந்தி விளங்கிட
வருமுனி கண்டு மகிழ்ந்துறு களியமுதுண்டு நடந்தனன்,

சென்று முனிவன் திருக்கேதாரஞ் சேர்ந்து
நன்றியுளங்குழைந்து நன்மாமறை நவிற்பி
நின்ற திருநீலகண்டர் நேர்பாதம் கும்பிட்டு
மன்றுள் நடித்தார் முடித்த மாகங்கைக் கரையடைந்தார்

பிறப்பறுக்கும் அக்கங்கை பிறங்கு துறைப் புனலாடி
கறைக்கமுத்தாரவி முத்தம் கருத்தாரக் கைகுவித்து
மறித்த திறல் விந்தநெடு மால்வரையின் வலியடக்கி
நறைச்சடையார் காளத்தி நன்மலையை நண்ணினரால்!

அப்பதியின் மதிக்கண்ணி அவர் சடையான் அடி போற்றி
எப்பதியும் நிகரில்லா எழிற்காஞ்சி நகர் எய்தி
தப்பறவே திருவேகாம் பரநாதர் தாள் பணிந்து
திப்பியமார் கணற்குன்றும் திருவதிகை யுந்தொழுதான்,

வணங்குமுனி பெரும்பற்றப் புலியூரின் வந்தெய்தி
இணங்குலகந் துயர் நீங்க எடுத்தொரு தாண்டவமாடும்
குணங்குலவும் பெருமானைக் கருத்துடனே கும்பிட்டு
தணந்து விடற்கரிதான மனத்தினாய்ச் சார்வுற்றான்,

கோட்டுலகத்தான் அந்தக் கூத்தாடும் பெருமானை
மீட்டிணைஞ்சி விடை கொண்டு விளங்கிய தன்குண்டிகையுள்
ஈட்டுபுணர் காவிரியின் கரையெய்தி எழில் முனிவன்
நாட்டிமையோர் புகழ்த்திருவா வடுதுறையை நன்னினான்,

சேன்மேவு விழி பங்கர் அடிபரவித் திருவாரூர்
மான்மேவும் ஆடரவக் கிங்கிணிக்கால் மலர் வழுத்தி
பான்மேவு குருந்துறையும் பண்ணவர்தாள் பணிந்தேத்தித்
கான்மாறியாடுமரன் மாமதுரைக் கண்ணடைந்தான்,

அக்ககண்டன் திருவிளையாட்டாடிய சீர்ஆலவாய்ச்
சொக்கர் அடிமுடி குடித்தாயதிரு நெல்வேலி
மிக்கபுகழ் வேயின்ற முத்தர்விரைக் கழல்போற்றி
நக்கர் உறை தென்காசி நன்னகரிற் போயினான்,

காசிவரு கண்டக் கறைவிச் சுவநாதன்
தேசமலர்பதங்கள் சிந்தையுறச் சிந்தித்தும்
பூசுரர் எண்கன்யா குமரியெனும் புனலாடி
வீசமிளந் தென்றல் விளைபொதியம் மேவினான்,

ஏருலாவிய பொதியமீதில் இருந்து நாள்பல சென்றபின்
காருலாவிய கோணவெற்பின் மகிழ்ந்து நன்மணி கண்டநார்
தாருலாவிய நான்கினைத்தலை இட்ட எண்பது சதுருகஞ்
சீருலாவிய பூசை கொண்டது தென்றல் மாமுனி தேர்ந்தனன்

மீனமாய் வருதிகிரி நாயகன் மேனியும் பழுதகலவே
தேன் உலாவிய போது கொண்டு திகழ்ந்த பூசனை செய்தவக்
காணாமலர் வேணிநாயகர் கழவிறைஞ்ச விரும்பியே
தானும் ஆழிகடந்து முன்வளி தந்த ஈழம் அடைந்தனன்.

அடையும் மாமுனி வெள்ளிமால் வரை அதனில் நன்கொரு முடியதாய்
கடவுள் வாழ்திரு கோணயங்கிரி கண்டு சிந்தை மிகக் களித்து
இடைவிடாதிரு போது நல்லடையிட்டு நாண்மலரிட்டு வண்
தொடைகுலாவிய வாலசந்திரர் சூடினார் அடி சூடினான்

இந்த வண்ணம் அந்த நாளில் இயன்ற நன்மறை ஆகமம்
புந்தி செய்து மடந்தை பங்குள புனிதர் பூசனை பண்ணியே
உந்து வெவ்வுலை மெழுகுபோல் மனமுருகி அன்பளவின்றியே
வந்து தென்றல் குலவு சந்தன மலையமாமுனி வைகினான்.

வண்ண மார்சுழி யுந்தியால் வண்துவர் வாயால்
எண்ணரும் பெருங்குணத்தினால் நித்தில நகையால்
கண்ணகன்றுள சீரினால்சொர்க்கமெய்க் கணத்தால்
உண்ணிகழந்தபேருதவியால் மாதரை ஒத்தும்,

பழித்தெழுந் தெரேணுறும் கோட்டொடு பாய்ந்து
குழித்து நீள் நிலப்புறத்தொறும் மதசலங்குமுறிச்
சுழித்து மெய் நிழற்றருக்குலம் வேரறச்சுகிர்த்துக்
கழித்துக் காலுறக் கலக்குறாக் கைம்மலைக் கடுத்தும்,

கலக்கும் தண்ணெழிற் கமலமேற் பயில்கின்ற கருத்தால்
துலக்கும் பாலனம் புடையறா தமர்ந்திடும் தொழிலாற்
தலத்தின் நல்வளம் யாவையும் படைத்திடுந் தகையாற்
புலக்கும் உந்தியிற் தோன்றலாற் பிரமனைப்போன்றும்,

இமைத்த வெண்ணிலப் பணிலமேற் பரிக்கின்ற இயல்பால்
அமைத்திடுங் கவுத்துவ மணிவெயில் விடுமழகாற்
சமைத்த பேரொளிச் சக்கரந் தாங்கிய தகையாற்
கமைப்புறந் தொறுங் காத்தலால் விண்டுவைக்கடுத்தும்,

பரித்த தண்ணடை புறம்பணை குறிஞ்சி வன்பாலாய்
 இருத்து நான்கினுக்குள்ளென பொருளவைபெல்லாம்
 திரட்டி வெண்திரை வாரியிற் கொணர்ந்திடும் செயலால்
 உரைத்த ஐந்திணைக் குட்பகை தீர்ப்பவர் ஓத்தும்.

வரையுளாரமும் மருவுவேழத்தின் நன்மருப்பும்
 திரையுள் மன்னிய பவளமும் சங்கு நித்திலமும்
 தரையுள் மன்னிய செம்பொன்னும் பலவித தனமும்
 புரையுந் தன்மையால் வாணிக மாக்களைப் போன்றும்.

நாளமைந்த பூங்கருங்குழற்பாகர் தாள் நண்ணி
 மீளவந்துயர் சமனையை வலங்கொண்டு மேவி
 வாளை சென்றுகண் மாவலி கங்கை நீர்வந்து
 காளகண்டன் தன் கிரியடி விளங்குதல் கண்டு.

இத்தலத்திது புதுமை யென்றக மகிழ்வெய்தி
 சுத்த இப்புணல் ஆடுதல் நன்றெனத்துணிந்து
 கத்து வெண்டிரைக் கடல் இடம்குழைந்திடக் கமழ் நீர்
 தத்துமாவலி கங்கையின் கரையிடைச்சார்ந்தான்.

தண்டுகுண்டுகை பலாசிலை புத்தகஞ்சமிதை
 கண்டவிங்கிவை அனைத்தையும் கரையின் மேல் வைத்து
 கொண்டல தங்கிய தென்மலைக் கும்ப சம்பவனார்
 திண்டலம் புகழ் மாவலி கங்கையின் தீர்த்தம்

வளைந்த தென்திரை வழிபடு கோணையை மனத்தே
 புனைந்து மூழ்கி மெய்மனம் மகிழ்கின்ற அப்போதில்
 கனங்கொள் வார்குழற் காரிகை இடப்புறங்கலந்த
 அனங்க சூதனார் அசாரீரி வாக்கியமாக.

வயங்கொள் தென்கயிலை வடகலை முதற்கலை முற்றும்
 முயங்கு சூதையின் முயல்தவப் பெருங்குறு முனியே
 நயங்கொள் மாவலி கங்கையின் பெருமையை நாம் இன்று
 இயம்ப ஆங்கவை நீ இனிக்கேட்டி என்றிசைத்தான்.

தடந்தரு சாரல் மணிவெயில் விழக்கும் சமனையங்கிரியினில் அடிவைத்து
 இடந்தரு கடல்குழற் கோணையங்கிரியின் எழில் தரும் அதன் தலைவைத்துக்
 கிடந்திடும் தகையால் உத்தரமுகமாய்க் கிளர்கடல் அடுத்திடும் இயல்பால்
 படர்ந்திடும் உலகின் மாவலி கங்கை பழம்புனர் பகீரதி போன்ற

அடியும் நம்மடியாய் முடியும் நம்முடியாய் அங்ஙனம் கிடைக்கையினாலும்
வடிவு நம்மயமாய் அரதனகிரண மருவிய தீம்புனலாலும்
கடிபுனையனந்த தவள மாவலி லிங்கம் கமழ்கின்ற வளமையினாலும்
நெடிதுறு முலகின் மாவலி கங்கை நீர்க்கொரு நீரிணையுண்டோ.

ஆரணன் முதலோர் மௌனியர் காணா அடவியின் இருளெலாம் அகற்றும்
காரண மணிகள் கைவிளக்கெடுப்பக் கவிந்தரு சமனையங்கிரியை
சீரணிகாள முகிலிடேகஞ் செய்திட வேண்டியே சிந்தும்
வாரணிக்கையான் மாவலி கங்கை வானகக் கங்கையை ஆலும்.

இன்ன பான்மையினால் மாவலி கங்கை எறிதிரைப் பூந்துறைத் தீர்த்தம்
சொன்ன நான்மறை தேர்வேதியர் தம்மாற் தூயசங்கற்பமே தொடங்கி
பொன்னு நன்மலரும் முத்தும் அட்சதையும் புகட்டி அங்கை குவித்தாடில்
பன்னியகங்கை முதலெழுதீர்த்தம் படிந்த அப்புண்ணியம் பயக்கும்.

நானிலம் பரப்பும் மறையவர் ஆடில் நான்முகனுடன் கடைக்கூட்டும்
மானிலம் புரக்கும் மறையவராடில் மறுமையும் அத்தொழில் வழங்கும்
தேனிலங்கிளதார் வணிகர்கள் ஆடில் திகழ் அழகேசனிற் சிறக்கும்
பூநறுந்தொடையிற் சூத்திரர் ஆடில்புகழ் தரும் முதற்குலம் பொருந்தும்.

மங்கையர் ஆடற் பவமெலாம் ஒழித்து மறுமையின் ஆண்மையை வகுக்கும்
அங்குள பேடராடுகில் மறுமைக்கு அனங்கனிற் பேரழகளிக்கும்
பொங்கிய சாதி மற்றுளோர் யாரும் பொருந்திய நீசருமாடில்
தங்கியஉலகிற் பெருங்குல நலனும் தகுதியும் மறுமையிற் தருமால்.

ஆடகத்தலத்து வானவராடில் அரும்பெரும் பதங்களை அளிக்கும்
தேடியமுனிவர் ஆனவர் ஆடற் செய்தவம் ஒன்று பத்தாக்கும்
பீடுறும் அரக்கர் தானவர் ஆடற் பெருஞ்சுரராகவே ஆக்கும்
மாடியர் பசுக்கள் பறவைகள் ஆடில் மறுமையில் மானிடர் ஆக்கும்.

கிளர்தரு மகரமதிதனிற் பூசம் கிட்டி இக்கங்கை நீராடில்
அளவறு பிரமகத்திகள் முதலாய் அனந்தபாவங்களை அகற்றும்
தளர்வகல் ஆடிவரும் அமாவாசை தன்னில் இக்கங்கையிற் படிந்தால்
உளவரும் பெருங்கோ கத்திகளாதி ஓதிய பாதகம் ஒழிக்கும்.

முந்திய விசுக்கள் அயன சங்கிரம முயங்கிய புண்ணிய காலத்து
இந்த நீர்படியில் புண்ணியமதனை இவ்வளவென எளிதன்றால்
சிந்தை செய் அரவங் கதிர் மதி இரண்டிற் தீண்டிய காலத்தில் ஆடிண்
வந்தனை வேள்விக் கனந்தம் ஆகுதிகள் வழங்கிய புண்ணியம் வருமால்.

தோன்றிய மதியம் குறைதரும் உலாவிற் துளங்கிய பூரணைதன்னில்
ஆன்ற தீம்புலனார் மாவலிகங்கை ஆடிடிற் செய்பவம் அகலும்
வான்தரும் மாத சங்கிரம காலம் வருந்தொறும் அப்புனல்மருவிண்
ஏன்ற மெய்ப்பரிசம் ஆதியாய் உள்ள இரும்பெரும் பவம் எலாம் நீங்கும்.

மண்ணினிற் சிறந்த மாவலிகங்கை வளர் புனல் நிரந்தரம் ஆடல்
கண்ணினிற் காணில் உலகிலன்றன்று உகைப்படு பாதகங்கழியும்
நண்ணுதற் கரிதாம் இப்பழந்தீர்த்தம் நாவினால் நவிற்றிலும் நன்றாம்
எண்ணினிற் கருதல் கண்டவர் தம்மை கண்டிடல் கேட்டிடல் இனிதே.

அத்தகையினதால் நிரந்தரம் இந்நீர் ஆடுதல் காரணமாக
இத்தலமீது நம்மை நீ தாபித்திடுதி என்றருள் தனைப்புரிய
நித்திலவலை நீர் குடங்கையின் அடக்கி நெடுந்தமிழ்ப் பொதிய மீதிருந்த
சுத்தமாமுனிவர் கேட்டுளம் மகிழ்ந்து சொன்னவிக் கங்கையிற் சரந்து.

ஆரணமுதலே அந்தமே நடுவே அத்தனே சுத்தவான் பொருளே
நாரணன் முதலார் இன்னமும் காணா நக்கனே நாயக மணியே
வாரணி முலையாள் மலைமகள் அகலா வாமனே சோமசேகரனே
சீரணிக் கடல் சூழ் தென்திசைக்கோணைச்சிகிரி வாழ் தேவனே சரணம்.

மத்தமும் எருக்கும் இதழியும் அறுகும் வன்னியும் செக்கர்வெண் பிறையும்
சுத்தவான் புரந்த பகீரதப் புனலும் சூடிய சுருதியின் சுவையே!
கத்துறு கடலின் கண்ணடை ஆலம் கவின் மணிக் கண்டனே! அன்பர்
சித்த வாலயனே தென்திசைக் கோணைச் சிகிரிவாழ் தேவனே சரணம்.

பாரகம் எடுத்த பைத்தலைத் துத்திப் ப. றலை அரவகங்கணனே
போர்வலிப் புரங்கள் வெடிபடக்குனித்த பெருவரைப் பினாய பாணியனே
மாரனை வென்ற பால லோசகனே வலக்கை மான்முடி உடையோனே
சீரகன் கடல் சூழ் தென்திசைக் கோணைச் சிகிரிவாழ் தேவனே சரணம்.

நக்கனே பரனே ஞானதேசிகனே நான்முகற் கிறைவனே வேள்வித்
தக்கனை வென்ற ஒரு தனிச்சுடரே தலைவனே என்னுயிர்க் குயிரே
தொக்க பேருலகக் கொருவனே ஆவித் துணைவனே சிவமணப்போதே
திக்கிசைக் கடல் சூழ் தென்திசைக் கோணைச் சிகிரி வாழ் தேவனே சரணம்.

ஆதியே சரணம் அந்தம் ஒன்றில்லா அற்புதக் கடவுளே சரணம்
பாதி சேர் வேணிப் பகவனே சரணம் பண்ணவர்க் கிறைவனே சரணம்
பூதிசேர் மேனிப் புனிதனே சரணம் பொற்சிலைத் தலைவனே சரணம்
தீதறு கடல் சூழ் தென்திசைக் கோணைச் சிகிரிவாழ் தேவனே சரணம்.

என்று தோத்திரங்கள் பலப்பல மொழிவுற்ற(று) இயற்பெருங்கலசமாமுனியும்
சென்று நல்லிலிங்கத் தாபனஞ் செயற்குத் திகழிடம் ஏதெனச் செப்ப
குன்றினைக் குனித்த கொழுமணிச் சுடருங் குளிர்முனற் கங்கையின் குணபால்
ஒன்றிய கரைசைப் பதியுளததுவே உத்தமம் நமக்கென உரைப்ப.

(கங்கைச் சருக்கம் முற்றும்)

தாபனச் சருக்கம்

உலவிய வயல் வாழ் ஒள்ளிளமேதி ஒருமுலை கன்றினுக்கூட்ட
குலவிய முலைகள் பிறிதுள இரங்கிக் குதிகொண்டு குமுறியதீம்பால்
பல பல நதியும் தாமரைத் தடமும் பண்ணையும் பணிலவன் கிடங்கும்
நிலவிய குழியும் பள்ளமும் பெருகி நெடுந்திருப் பாற்கடல் நிகரும்.

கிளர்தருமுலகிற் திங்கள் மும்மாரி கெழுமிய தீம்புனற் பெருக்கு
மளவறு கங்கை வரும்புனற் பெருக்கும் அனுதினம் ஒழிவரு வழக்கால்
வளைபயில் பண்ணை வயல் தொறுஞ்சிந்த மள்ளர்கள் விதைத்தலும் செந்நெல்
விளைதலும் குரல்கள் அரிதலும் வண்போர் மிதித்தலும் இன்றி வேறில்லை.

ஆடுகின்ற பாலனங்கள் பெடையுடன் அணைகின்ற செயல் நோக்கித்
தேடுகின்ற வான்களை கடியாதுளந் திகைத்து நிற்பன கண்டு
காடுகொண்ட பூக்கருங்குழற் கடைசியர்கன தனத்திடையே
நாடு மள்ளர்கள் குவளை கொண்டெறிதர நகைத்தன அரக்காம்பல்.

புனலிகந்து பாய் மடைதொறுஞ் சஞ்சலம் பொழில் தொறும் குயிலீட்டம்
மனமகிழ்துறு தொளிதொறு நித்திலம் வயல்தொறுஞ் செழுஞ்சாலி
கனமிகும்புனற் கரைதொறு மன்னங்கள் கடைதொறுங் கரும்பாலை
நினைவருங் கடைப் புறந்தொறும் பல்பொருள் நிழல்தொறும் இளந்தென்றல்.

பால்தொறுங் குளிர்தாமரை ஓடைகள் பதிதொறுஞ் கதை மாடம்
கால்தொறுஞ் கருங்கயல் உகள்தீம்புனல் கரைதொறும் இளம்பூகம்
மேல்தொறும் பெருநிலந்தொறும் தீபங்கள் வெளிதொறும் நிரைக்கூட்டம்
சேலுறுஞ் செழுங்குழி தொறும் வாளைகள் திடர்தொறும் இளமேதி.

எழுந்து மந்திகள் சோலையுட் பாய்தர எழில் பொருமிறால் வண்கூடு
அழிந்து செம்மது மழையென நிலங்குதித்(து) ஆறெனப் பெருக்கேறி
வழிந்து கால்தொறுஞ் சால்தொறும் குழிதொறும் மடைதொறும் பரந்தெய்தி
குழைந்த தீம்புனல் பருகி ஒள்வயல் தொறும் குதிகொளு மீள வாளை.

ஆயவளங்கள் சிறந்தமைந்த அருங்கரைசைத் திருப்பதியை
தூயகலைக் கடல் கடந்த தொன்மலயக் குறுமுனியும்
நேயமுடன் கண்டிறைஞ்சி நெடுஞ்சடிவப் புனற்கடவுள்
நாயகனார் நமக்கிதுவே நன்றெனச் சிந்தனை மகிழ்ந்தான்.

சிந்தைமிகு மகிழ்வெய்தித் தென்ரலுரை தென்பொதியுள்
முந்தவயர் குறு முனிவர் முழுதமைந்த சிற்பத்தின்
அந்தமிலாத் தொழிலுரிமை அறிந்தோரை வரவழைத்து
புந்திதரு நற்றிவசம் பொருந்திய ஓர் முகூர்த்தத்து.

அத்தலமேற் சிவனுறைதற்காகிய ஓர்இடம் நோக்கி
வித்தக வெண்சங்கமைத்து மேதினியைச் சமமாக்கும்
இத்தகைமை இமையோர்கண்(டு) ஈதரிதோ எழுகடல்கும்
குத்தலத்தைச் சமனாக்கும் குறு முனிவனார்க் கென்றார்.

நிறுத்து முறையிற் பிரத மேட்டிகை செய் நிலமதனில்
உறுத்து கருங்கல்லிற் அத்திபாரஞ் செய்துறைவித்து
மறைப் பொருளார் உறை கர்ப்ப மணையொடிரு மண்டபமும்
அறிக்கை உபானாதி அருந்தாபி அந்தமுமாய்.

உள்ளபடி அத்தனையும் உயர் செங்கல்லால் அமைத்து
விள்ளரு மாமதில் வகுத்து விளங்கிய நன்முகூர்த்தத்தே
எள்ளருஞ்சீர் விண்டிறைஞ்ச இமையவர் பூமழைபொழிய
தள்ளருள் வைதிக சைவம் தாரணியெல்லாந் தழைப்ப.

அருங்கமலன் பதமுடிப்ப ஆரணவன் பதமுடிப்ப
உரங்க சிவ மணம் மணப்ப உலகுசிவ மணம்மணப்ப
பெருங்கடல் நஞ்சருந்தவனை பேரனஞ் செய்தருந்தவனை
வருஞ்சிகர வில்லாணை மகிழ்ச்சி கரவில்லாணை.

அஞ்செழுத்து நாக்குறைய வாழுமவரின்னாக்குறைய
விஞ்சலகத் தடையிட்டுக்கு வேண்டினர் கையடையிடற்குக்
கஞ்சமுனி கொண்டாடக் கண்பனிநீர் கொண்டாட
நஞ்சமனம் அனுபவிப்ப ஞாலமெலாம் அனுபவிப்ப.

புறச்சமயம் மிக அகலப் பொருந்து தவம் மிக மல்க
அறப்பொருளிற் சகமகல ஆரிருள் வஞ்சகம் அகல
திறற்புறம் வில்வளைத்தெய்த சீவனன்பர் வளைந்தெய்த
நிறத்திரு நீறிடஞ் சிறக்க நெருங்கினர் தம்மிடஞ்சிறக்க.

வானவர் துந்துபி முழங்க மன்னிய ஐம்பணை முழங்க
தேனிகர் நான்மறை முழங்க திமிரமுகிற் குழாம் முழங்க
ஆனசிவ சிந்தனையோர் அரகர வாசகம் முழங்க
ஞான நிலைக்குல முனிவர் நாவிடை ஆசரம் முழங்க.

மாக்களெலாஞ் சிவபோக பரபோக மகிழ்ச்சி பெற
நாக்களெலாம் ஐந்தெழுத்தை செஞ்சமுத்திநலஞ்சிறக்க
ஆக்கு சிவன் அருளு மகுடாகமத்தின் கிரியையினார்
தேக்கு கடல் அடைகுடங்கைத் தென்முனி தாபனஞ் செய்தான்.

திவ்விய மாமணிச் சருவ தீர்த்தமுடையவர் என்றே
அவ்விறைக்குத் திருநாமம் அருளிச் செய்தத்தலத்தில்
பவ்விய பேரருட்போக சக்தியையும் தாபித்துக்
கவ்வையறு நவதீர்த்தக் கணபதியும் தாபித்தான்.

(தாபனச் சருக்கம் முற்றிற்று)

பூசைச் சருக்கம்

கயல் குதிக்கப் பொதியவிழ்க்கும் கமலமலர்ச் செழுந்தேறல்
வயல் குதிக்க நீர்குதிக்கும் வான்கரைசைத் தேவ்பிரான்
புயல் குதிக்கும் திருக்கோயில் புகுமவர் தாட்துகளன்றோ
மயல் குதிக்கு மேழ்பிறவி அழுக்கறுக்கும் மருந்தாமால்.

குளிர்புனல் மாவலிகங்கைக் குணபாலிற் குறியமைத்த
வளவயல் சூழ் கரைசையில் நல்மறைப் பொருளைத் தாபித்து
தளையவிழ்தார்க் குறுமுனிவன் தனது தவக்குறை யகல்வான்
அளவிறந்த ஆர்வத்தால் அவ்விறைக்குக் கைகுவித்தான்.

அத்தனே தேவே அறிவே மறைப் பொருளே
சுத்தனே ஏகச்சுடரே அருட்கடலே
நித்தனே சேவேறு நிர்மலனே நாயடியேன்
சித்தனே தென்கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

நீலகோ மேதகமணியே நித்திலமே
ஆலமேய் கண்டத் தழுதே உயிர்க்குயிரே
தூலமே ஞானச்சுடரே அறிவுடையோர்
சீலமே தென்கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

பாரே வளியே வெளியே படுகனலே
வாரே கதிரே மதியமே வச்சிரமே
காரேறு கண்டக்கனியே சிவக்கடலே
சீரேறும் தென்கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

ஒன்றே இரண்டே ஒருமூன்றே ஓரைந்தே
நன்றே பிறிதே நயனமே கண்மணியே
குன்றே அலைகடலே கொற்றமே மாமதன்
தென்றேர் பயில்கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

வானாய் நிலனாய் வளியாய் எமதுயிராய்
நானாவிதமாகி நாதாந்தமாய்ப் பிரமந்
தானாய்ச் சகலமுமாய்ச் தாபரமாய்ப் பாரளிக்கும்
தேனார்பொழிற் கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

வாடும்பனுவல் மருங்குலாள் கண்டுவப்ப
ஆடும் பிரானே அமரர் பெருமானே
பாடும் இருவர் பயில் செவியோனே இருவர்
தேடும் புகழ்க் கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

பன்றியாய் மாயன் பணிதாள் இணைதேட
அன்று பிரமன் அன்னமாய் முடிதேட
நின்ற நெடுஞ் சுடரே நீலமிடற்றோனே
தென்றலுலாம் தென்கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

காலாந்தகனே கடவுளே தத்துவத்தின்
மேலாம் பொருளே விளக்கே விளக்கொளியே
நாலாம்பதமே நனுகயாம் படையரனே
சேலாலுந் தென்கரைசைச் தேவேஅடி போற்றி.

தந்தையே தாயே தமரே அடிபோற்றி
எந்தையே கண்ணே இறையே அடிபோற்றி
முந்தையே ஞான முதலே அடிபோற்றி
தென்றலுவாம் தென்கரைசைத் தேவேஅடி போற்றி.

ஆதியே போற்றி அரனே அடிபோற்றி
சோதியே போற்றி கடரே அடிபோற்றி
பாதியே போற்றி பரனே அடிபோற்றி
தீகலுந் தென்கரைசைத் தேவே அடிபோற்றி.

என்றென்று வாழ்த்தி இயற்றென்குறு முனிவன்
துன்று மலரிட்டுத் தொன்மாவலி கங்கை
நன்றுகொழுஞ் செழுநீர் நன்மஞ்சனமாட்டி
அன்று முதலாய் அனந்த நாட் பூசித்தான்.

நீண்ட புவியில் நினைவில் படியனைத்தும்
வேண்டுந்தவமும் விழைவும் அமைந்ததின் பின்
கூண்டசலதீக் குடங்கைக் குறுமுனிவன்
தீண்டும் இழந்தென்றற் சிகரியிடைச் சென்றடைந்தான்.

அத்தகையதாக அநேகநாட் சென்றதன் பின்
சுத்தமிகு தண்டார்த் துழாய்மார்பன் மீனூருவாய்
கத்து கடலடையக் கண்டு திருமார்பிருந்த
சித்தமகிழ் கமலச் செல்வி யிவனெய்தி.

கங்கை நீராடிக்கமழ் மாமலர் தூவி
அங்கையாற் கும்பிட்டு அகலா தருச்சித்து
சங்கை நெடுமாயன் தனித்துழாய் மார்பிருக்க
மங்கலமார் செல்வ மலியும் வணம் படைத்தாள்.

இவ்வண்ணம் பெற்ற இணர்ப்பேதை போயகல
கவ்வையகல் அனந்த காலங் கடந்ததற்பின்
பவ்வநெடுங் கலைதோய் பாரனைத்துந் தன்னாணை
வவ்விய சீர்ச்சிங்கபுயன் வந்தனவிங் கினியுரைப்பாம்.

பண்டை மறைக்கும் பகர்வருதில்லைப் பதியெய்தி
புண்டரிகத்தன் புகழ்சிவகங்கைப் புனன் மூழ்கி
அண்டர் வழத்துஞ் சிவபெருமானா ரருள்ஆடல்
கண்டுகளிக்கும் தொண்டர்கள் தாள்என் கண்மீதால்.

சீலமிகுந்தோர் வழிபடுகீழைத்திசை நண்ணி
தாலமதிக்கும் பழைய வேராழித்தேர் கொண்டு
ஆலுமறைத்தெண்டிரைபுடைகூழ் நெட்டகல்ஞால்
பாலையளக்கும் கதிர்மரபால் உற்பவமானோன்.

ஓதறா நெட்டலை யுலகொலாமுயர் செங்கொல்
பேதமுறாமற் தண்குடை நீழற்பிரிவின்றி
நீதிபெறக் கொண்டரசு புரிந்தோன் நிகழ்சிங்க
பூதரன் என்னும்பெயரை அடைந்த பூபாலன்.

முன்னை வினைத் தன்னாழி முயக்கான் முரண்மாறா
மன்னுபடைத்தார் பரிநிரை பொற்றேர் மதவேழம்
துன்னுகளப் போரிற் சயமற்றே சுகமேவுந்
தன்னதடற்பார் பிறர் கொளவிட்டுத் தமிழாகி.

தாமமுடித்தார் மனுகுல வேந்துஞ் சலகாமி
யாமடல்வென்றிப் பரிமிசை கொண்டே அலைமாறாப்
பூமலிமுந்நீர் புணரிகடந்தே பொழில் மேவும்
தேமரும் வண்பூக்கமழும் இலங்கைத் தீவெய்தி.

படருமலங்கல் பயில்தரு வென்றிப் பரிநின்று
கடிதிலிறங்கிப் பரிவையும் ஆழிக்கரைகட்டித்
தொடரும் அரந்தைப் பசியுளிளைக்குந் துயர் மென்மேல்
அடரமெலிந்தக் கரையினிலிருக்கும் அக்காலை.

திண்டரு சாரந்திகழு மிலங்கைத் தீவெல்லாம்
மண்டிய காவல்புரிதரு திண்டோள் மாபூதம்
தண்டிரை வேலைக்கரையிலிருக்கும் தார்வேந்தைக்
கண்டு வணங்கித் தன்னிரு கண்ணுங்களிசூர்ந்து.

மன்னவன் நீயார் யாது நின்நாமம் வருகின்ற(து)
என்ன நினைத்தோ ஏது பொருட்டாலிவண் வந்தாய்
தென்னிலை வாரிச்சலதி கடக்கும்திறன் ஏதோ
மின்னிய உறவே தெது பதியென்ன வினவிறறால்.

மோதிகல் வென்றிப் படையுளவெல்லாம் முனைதோற்றே
ஏதமதின்றிச் சலகாமியினால் இவண் வந்தேன்
பேதமலின் சொற் கதிர் மரபுள்ளோன் பெயர்சிங்க
பூதரனாமென் பதியும் அயோத்திப்புரி என்றான்.

மகிபனுரைக்கும் திருமொழி கேட்டே மாபூதம்
தகுமிவன் என்னுந்தன்மை தன்னுள்ளந் தனிலெய்தி
அகமகிழ் வுற்றங் கன்பு மிகுந்தே அருகில் சென்று
இகமுமுதானும் புரவலனேகேள் இ. தொன்றே.

இப்புவி யாளும் பொன்முடி வண்தார் எழில்வேந்தன்
செப்பரு மகளாங் கற்புடை மின்னல் திருமங்கை
அப்பெருமாதை வேட்டனை என்றால் அவ்வேந்தன்
தப்பறவாளத் தருவன் இலங்காதலம் என்றான்.

ஆசகல் வானக்கதிர் மரபுற்ற அடல்வேந்தும்
தேசறு முள்ளத்திது தகும் என்றே சிந்தித்து
வீசறு காலிற் கடிதெழு பரியின் மேலாகி
பேசிய குண்டைப்பூத முன்னேகப் பின்சென்றான்.

தினகரன் மணி சேரன்னகர் எய்தித் திருமங்கை
தனை மணநண்ணி சிந்தை மகிழ்ந்தத் தலமீது
நனிதருமிலிங்கத் தாபனஞ் செய்து நாடோறும்
இனிய வளஞ்சேர் உண்டியயின்றே யிசைநாளில்.

தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவருமாடச் சிந்திக்கும்
மாவலிகங்கைச் சீர்து கேட்டே மகிழ்வெய்தி
பூவலயஞ்சூழ் மனுவழி நண்ணும் புகழ்வேந்தும்
தூவறு மன்னீர் தன்னிடைமுழுகித் தகவற்றான்.

அவ்வழியருகே யாவரும் நண்ணற்கரிதாகி
வெவ்விய நாப்பட் பரமனதருளான் மிளர்கின்ற
திவ்விய லிங்கங் கண்டரசுள்ளந் திகழ்வற்றே
இவ்வழியிற்றைப் பூசை இவற்காம் என எண்ணி.

மாடுபிறங்கும் காடுகளைந்தே வளமேவும்
பீடுவிளங்கக் கோயில் அமைத்தே பெருமானார்
கேடமருஞ் சொற் பூசைபுரிந்தே எழிலாகும்
பாடலிரங்கற் பல்லியம் முற்றும் பாவித்தான்.

கோக்களனந்தம் வேழமனந்தம் குழைவேலை
மாக்களனந்தம் சொர்னமனந்தம் வயல்மேவும்
பூக்களனந்தம் தேர்களனந்தம் பொழில்மன்னும்
காக்களனந்தம் மனுகுலவேந்தன் கற்பித்தான்.

அத்தகைய பூசை அனந்த நாட் சென்றதன்பின்
சுத்த நறுந்தேன்காச் சொரிந்து மலர்ப்பூசிப்ப
அத்திமுழக் கெடுப்பே ஆயமயில் நடிப்பாற்ற
வித்தகனார் ஏகாந்த மேன்மையாய் வீற்றிருந்தார்.

ஆங்கமைந்த பல்லுகங்கள் அப்பரிசு சென்றதன்பின்
ஓங்குபுகழ் தோன்றுமுயர் மாக்களில்ஓர் ஏழமையோன்
வீங்கிய கான்சேதிக்க வேண்டியரி வாளதனைத்
தீங்கில் சிலையென்றெண்ணித் தேவர்மேற் தீட்டினால்.

கைவாங்கு முன்னமவன் கண்ணுந் தெரியாமல்
மெய்வாங்கு செங்குருதி மேதினிமீதே குதிப்ப
மைவாங்கு மேனி மனமும் நடுநடுங்கிச்
செய்வான் செயலறியேன் தேவே எனமொழிந்தான்.

மற்றவற்குக் கண்வெளிக்க மல்கும் குருதியைக்கண்(டு)
எற்றிய வாறென்னே எதுவோவிளைந்த தெனப்
பற்றிய தன்னுள்ளம் பதறித் தடுமாறி
உற்றபடிபோயன்பர் உள்ளார்க்குரை செய்தான்.

கேட்டன்பர் உள்ளார் உடனே கிளர்ந்தெய்தி
ஈட்டுஞ் சிவக்கொழுந்தென் றெல்லோருங் கைகுவித்து
தீட்டுங் குடாரந் திறலிவாள் கைப்பற்றி
காட்டின் பெருவலியும் தூறுங்களைந்திட்டார்.

காடும் படருந் துகளற்ற பின்கடுகித் திகழ்பாரை
மேடுக்குழியும் அகலச் சமமாய் மிகுநன்னிலமாக்கித்
தோடுங்குழையும் குழையப் பொது விற்குருதி பொருள் போனின்
றாடும்பெருமான் உறைதற்கிடமுண்டாக்கும் படியெண்ணி.

சிற்பத் தொழிலோர் தமையழைத்துத் திகழ்ச்சிவன்கோயில்
கற்பித்திடுவீர் என்றவர்கூறக் கடிதின் முடிப்பமெனாத்
கர்ப்பக்கிருக மாமண்டபமும் கிளர்செங் கல்லினா ஆக்கி
பொற்பித் திருவார் மண்டபமும் பொலியும்படி செய்தார்.

தோயுஞ் சிகரக்கடிதனியற்றிச் சூழ்மா மதில்கட்டி
யேயுந் தகைமைச் சுருளும்படியும் எழிலாம்படி செய்தே
ஆயும் தகவான் மறுமண்டபமும் அமைத்துக் குறைதீர்த்து
பாயும் விடையுந் திருமுன் நிறுவிப் பலிபீடமுமிட்டார்.

ஆங்கவை கண்டே அனைவரும் மகிழ்வற்றச்சனை முற்செய்து
பாங்குறு மறையோன் தம்மையழைத்துப் பார்த்திவன் முன்சென்றே
வாங்கிய நிலமும் கரையும் பிறவும் மகிழ்வொடு கல்நாட்டித்
தீங்குறு பூசனை கொள்வகை செய்தார் தேவர்கள் பெருமானார்.

இந்நிலையுலகோர் அன்பொடு புரிய ஏழிரண்டுல கெலாந்தழைக்க
பொன்னணி யுலகிற் திங்கள் மும்மாரி பொழிந்திடக் கூழ்வளவெய்த
மன்னியசைவ நெறி தழைத்தோங்க மல்குசீர்க் கரைசையம் பதியின்
மின்னவர் வாமத் தெழிற்சிவமணியார் விளங்குமா பூசனை கொண்டார்.

இவ்வெழு புவனம் ஏத்தும் இயல்புடைக் கரைசை யீசர்
திவ்விய புராணத் தன்னைத் தினந்தொறும் கற்போர் கேட்போர்
பவ்வமாநிலத்தில் செல்வம் பலமுறை திளைத்துப் பின்னும்
செவ்வி சேர் மணியார் வாழும் சிவதலம் பெறுவர் திண்ணம்.

(திருக்கரைசைப் புராணம் முற்றிற்று)

(11/11/11)

9

